

عنوان مقاله:

رویکرد ایمانگرایانه در معرفت شناسی دینی پلانتینگا

محل انتشار:

دوفصلنامه هستی و شناخت، دوره 8، شماره 2 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

فهیمة خوشنویسان - دانشجوی دکتری فلسفه دین، دانشکده الهیات، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران.

زینب شکیبی - دانشیار گروه فلسفه دین، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران

سیدعلی علم الهدی - استاد گروه فلسفه دین، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران

جلال پیکانی - دانشیار، دانشکده الهیات، گروه فلسفه دین، دانشگاه پیام نور، تبریز، ایران.

خلاصه مقاله:

وینگنشتاین با نگاه زبان شناختی به باورهای دینی و کبرکگارد بانگاه متعارض به گزاره های دینی جزء ایمانگرایان قلمداد میشوند، پلانتینگا دارای رویکرد برونگرایانه و اعتمادگرایانه است. او در سازو کار رسیدن به معرفتشناسی عام خود ابتدا از عملکرد قوای صحیح معرفتی و معرفت تضمین شده سخن میگوید و سپس با این مبانی وارد معرفت شناسی دینی میشود. پلانتینگادر معرفت شناسی دینی دارای رویکرد فضیلت محوری است، فضیلت مندی باورهای ناشی از حس الوهی، بخاطر پایه و یقینی بودن این قوه است، استدلال براساس واقعا پایه بودن ما را به ایمانگرایی رهنمون میکند. اواز پایه بودن باورهای حاصل از حس الوهی، معرفت طبیعی خداوند را نتیجه میگیرد، این شناخت، طبیعی، غیرعقلانی، موثق و تضمین شده است، علاوه براین پلانتینگا در تجربه دینی نیز، ایمانگرایانه عمل کرده است زیرا باورهای دینی حاصل از تجربه دینی باورهایی پایه و خطاناپذیر هستند، بنابراین اعتقاد به خداوند هم به نحو پایه وبدون استدلال پذیرفته میشود. پلانتینگا بانکه در ظاهر به ایمانگرایی اعتراف نمیکند و چنین ادعایی را قبول ندارد اما ایمانگرا بودن وی از لوازم پذیرفتن نظریاتش است وبدون قائل شدن به ایمانگرایی، میتوان گفت دستگاه و ساختار معرفت شناسی دینی او بدرستی طرح ریزی نشده است.

کلمات کلیدی:

"ایمان گرایی"، "پلانتینگا"، "حس الوهی"، "معرفت شناسی دینی"

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1626640>

